ВЕСНЯНІ ПОТОКИ...

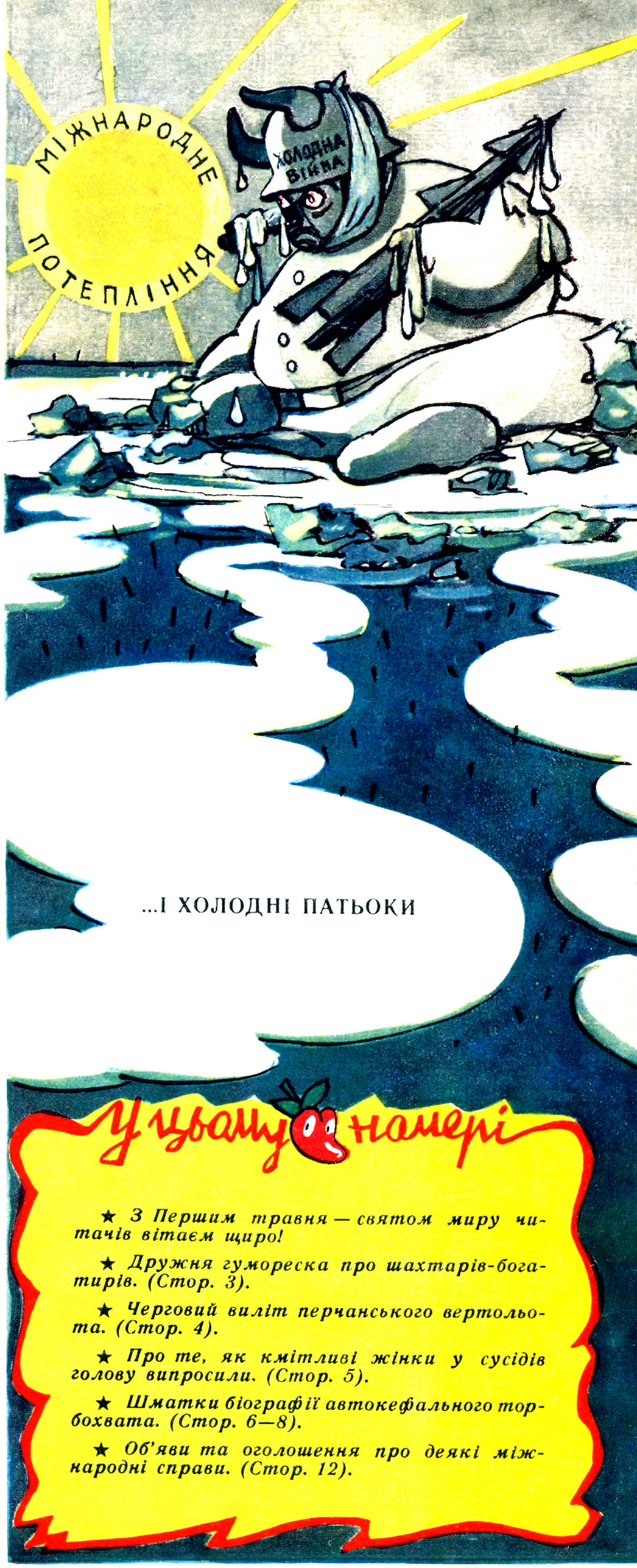

...І ХОЛОДНІ ПАТЬОКИ

У цьому номері

★ *З Першим травня — святом миру читачів вітаємо щиро!*

★ *Дружня гумореска про шахтарів-богатирів. (Стор. 3).*

★ *Черговий виліт перчанського вертольота. (Стор. 4).*

★ *Про те, як кмітливі жінки у сусідів голову випросили. (Стор. 5).*

★ *Шматки біографії автокефального торбохвата. (Стор. 6—8).*

★ *Об'яви та оголошення про деякі міжнародні справи. (Стор. 12).*

Мал. В. ГЛИВЕНКА

перець

№ 8 (427). РІК ВИДАННЯ XX

Ціна 1 крб.

КИЇВ. КВІТЕНЬ 1960

Ой, весна, весна надворі!

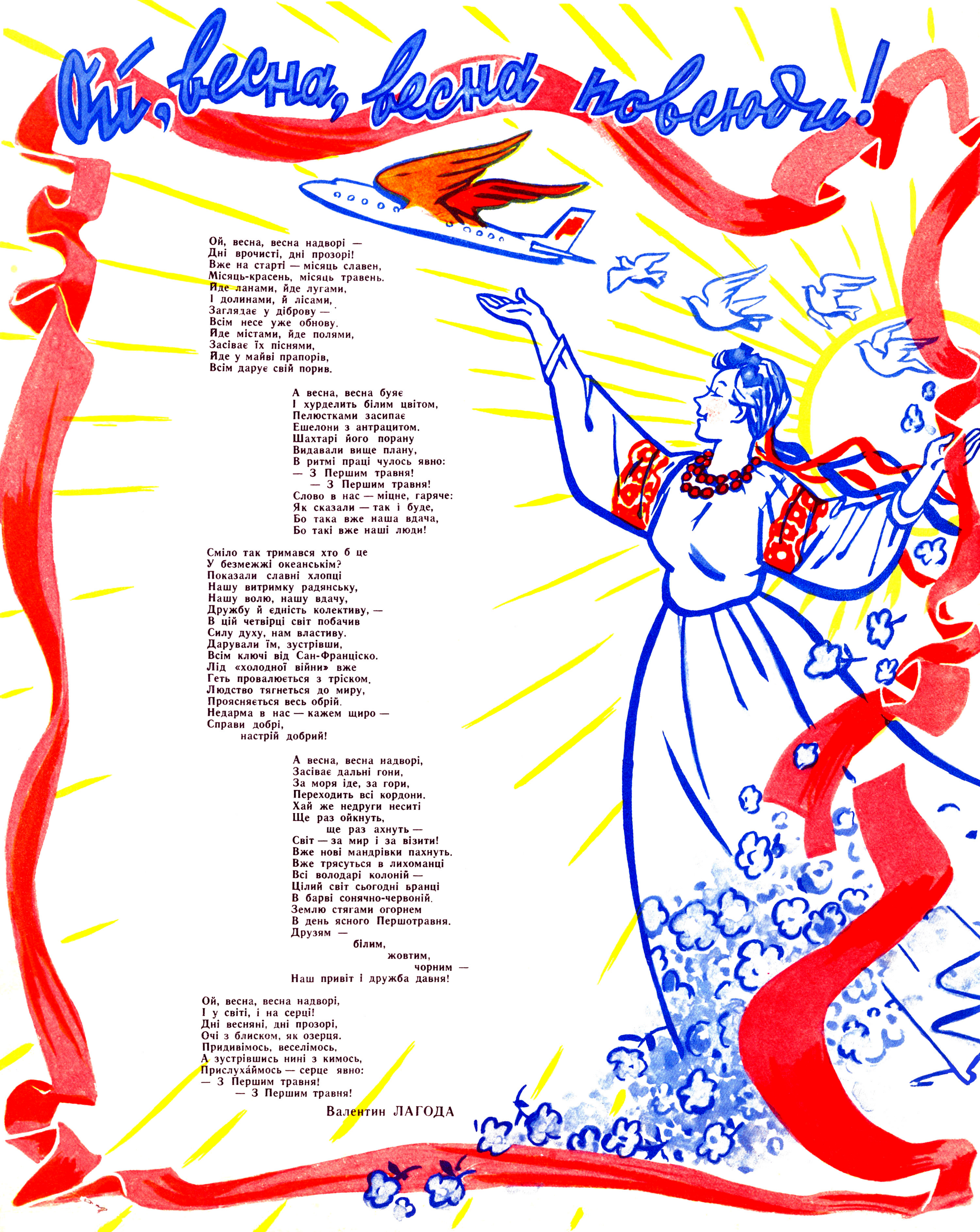

Ой, весна, весна надворі —
Дні врочисті, дні прозорі!
Вже на старті — місяць славен,
Місяць-красень, місяць травень.
Йде ланами, йде лугами,
І долинами, й лісами,
Заглядає у діброву —
Всім несе уже обнову.
Йде містами, йде полями,
Засіває їх піснями,
Йде у майві прапорів,
Всім дарує свій порив.

А весна, весна буяє
І хурделить білим цвітом,
Пелюстками засипає
Ешелони з антрацитом.
Шахтарі його порану
Видавали вище плану,
В ритмі праці чулось явно:
— З Першим травня!
— З Першим травня!
Слово в нас — міцне, гаряче:
Як сказали — так і буде,
Бо така вже наша вдача,
Бо такі вже наші люди!

Сміло так тримався хто б це
У безмежжі океанському?
Показали славні хлопці
Нашу витримку радянську,
Нашу волю, нашу вдачу,
Дружбу й єдність колективу, —
В цій четвірці світ побачив
Силу духу, нам властиву.
Дарували їм, зустрівши,
Всім ключі від Сан-Франціско.
Лід «холодної війни» вже
Геть провалюється з тріском.
Людство тягнеться до миру,
Проясняється весь обрій.
Недарма в нас — кажем щиро —
Справи добрі,
настрій добрий!

А весна, весна надворі,
Засіває дальні гони,
За моря іде, за гори,
Переходить всі кордони.
Хай же недруги неситі
Ще раз ойкнуть,
ще раз ахнуть —
Світ — за мир і за візити!
Вже нові мандрівки пахнуть.
Вже трясуться в лихоманці
Всі володарі колоній —
Цілий світ сьогодні ьранці
В барві сонячно-червоній.
Землю стягами огорнем
В день ясного Першотравня.
Друзям —
білим,
жовтим,
чорним —
Наш привіт і дружба давня!

Ой, весна, весна надворі,
І у світі, і на серці!
Дні весняні, дні прозорі,
Очі з блиском, як озерця.
Придивімось, веселімось,
А зустрівшись нині з кимось,
Прислухаймось — серце явно:
— З Першим травня!
— З Першим травня!

Валентин ЛАГОДА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Вірний шлях до міцного миру.

ОЦЕ ЗНЯЛИ СТРУЖКУ!

Прохідники бригади Героя Соціалістичної Праці Андрія Андрійовича Денисенка не сподівалися, мабуть, потрапити на сторінки «Перця». Та чого в житті не буває!

Ці шановні товариші таке зробили на руднику імені Карла Лібкнехта, що другого дня всі в Кривбасі загомоніли. Навіть перукарі, розмахуючи помазками, говорили своїм клієнтам:

— Чули? Бригада Денисенка знову... От хлопці!..

Від шахти «Нова» до ствола шахти «Північна-вентиляційна» треба було якнайшвидше пройти квершлаг, щоб новий горизонт (570-го метра) ввести в дію. Цей горизонт відкриває широкі горизонти — він потрібний гірникам для нарощування виробничих потужностей у семирічці.

Керівники рудника доручили бригаді Андрія Денисенка виконати це оперативне завдання.

Бригада Андрія Денисенка в 1955 році встановила всесоюзний рекорд, пройшовши за місяць 240,5 погонного метра квершлагу. Інші бригади у Кривбасі проходять в середньому 40—50 метрів за місяць, а бригада Андрія Денисенка — 110—120 метрів.

А тут їй дали веселеньке завдання: 350 метрів за місяць!

Проходка квершлагів чи штреків зовсім не схожа на проходку по проспектах. Ні, ні! Це ось що: спускайся в шахту, засукуй рукави, бери в руки перфораторний молоток, наставляй його в міцну, залізорудну скелю, що не має ні кінця, ні краю, і бури шпур глибиною метрів два. Набуриш отаких шпурів штук 36—37 в одному забої, — бери вибухівку і закладай її туди, в шпури, на повну глибину. Заклав — підпалюй вогнепровідний шнур і мерщій тікай подалі, ховайся за надійну виробку — буде вибух.

Через деякий час після вибуху, коли підземний грім стих, підірвана маса впала і все вляглося, — пускай у хід породовантажні машини, вагони, електровози і видавай обвалену породу на-гора, щоб негайно розпочати знову з того ж самого — з буріння. Починається новий цикл.

От як проходять підземні проспекти.

Якщо ти тільки бурильник, навіть прекрасний бурильник, то робити в бригаді Денисенка тобі нічого. Тут бурять — всі, підривають шпури — всі, породу транспортують, різними машинами управляють — всі, виробки кріплять — всі. Кожен володіє всіма суміжними прохідницькими професіями.

Словом, майстри на всі руки, кмітливі, мужні. Комплекс!

Так от. Першого січня другого року семирічки прохідники-універсали спустилися в шахту. Одну ланку очолив заслужений гірник УРСР Віктор Арнаутов, другу — Анатолій Сарамуд, третю — Іван Кармишов, четверту — Іван Кришін.

Щоб швидше бурилося, прохідники озброїли перфораторні молотки хрестовими коронками конструкції Київського науково-дослідного інституту «Укртвердосплав». Раніше на прибиранні породи в одноколійній виробці працювала одна породовантажна машина. Запрягли в цю роботу дві. А щоб вагони краще поверталися, прудкіше бігали, їх обмінюють на накладних стрілках. Повні біжать туди, порожні — сюди. Розминаються. В умілого і долото рибу ловить! Подумали й про стиснене повітря, бо ж воно в шахті потрібне як... повітря. Підвели до вибоїв дві повітряні магістралі, одну до перфораторних молотків, другу — до породовантажних машин.

І ось почався великий наступ. Одночасно включили сім перфораторів. У вибоях день і ніч стояло незвичайне ревище. Під землею тільки гуло та падало. Як доба, так і просунулися вперед на 14, 15, а то й на 16 метрів. Вісім циклів! Як доба, так обвалили і видали на-гора 400 тонн породи!

Такого чуда ще ніколи у Кривбасі не бачили і не чували. Але не подумайте, читачу, що все йшло як по маслу. Іноді природа викидала перед бригадою Героя такі коники, робила такі каверзи та капості, що хлопцям тугенько доводилося. Одного разу стався обвал — посунулася м'яка порода. Вона могла зірвати кілька циклів, а може, і все задумане. В поєдинок з цією стихією вступила ланка Анатолія Сарамуда. Боротьба тривала цілу зміну. Підземні богатирі билися з цією химерою врукопашну. І перемогли, розуміється. Порода, що так настирливо сунулася на виробки, здалася. Її закували в кріплення, приборкали Не на тих наскочила!

Отак трудилися. Кінчився місяць, підбили підсумки. Виявилося, що бригада Андрія Денисенка порушила своє слово... пройшла не 350, а 403,4 погонного метра квершлагу! Ніде, ні в Кривбасі, ні в усій залізорудній промисловості країни такої швидкості проходки ще не досягли. Знову всесоюзний рекорд!

Одягаючись після останнього циклу в чисту одежу, Грицько Надточій, перший жартівник у бригаді, випалив свою найлюбимішу фразу:

— Оце зняли стружку!

Повалили скелі, перевернули понад дванадцять тисяч тонн породи — нічого собі стружка!

— А хто ж у вас найдужче відзначився? — спитали бригадира.

Андрій Андрійович задумався, а потім посміхнувся і каже:

— Пишіть: всі шістдесят вісім чоловік.

Тепер багато хто з прохідників у Кривбасі готується зняти таку ж «стружку» і перескочити через 403,4 метра. Що ж, хай дерзають! Андрій Андрійович Денисенко допоможе, як і раніше допомагав, поділиться досвідом.

Г. ЛОМОНОС.

Кривбас.

Перганський вертольот

(Черговий виліт)

Мета польоту: встигнути на відкриття клубу Завалівського графітного комбінату (Кіровоградщина), про затягнене будівництво якого в «Перці» писалося ще влітку минулого року.

І ось витяги з бортового журналу:

«На відкриття клубу не потрапив з тієї причини, що його й сьогодні недобудовано. Клуб перетворено на цементний склад. Будівництво затяглося на невизначені строки. Київський раднаргосп запевняє, що ці строки знають у Кіровоградському облвиконкомі Кіровоградський облвиконком — навпаки».

«Прийняв на борт радіограму з села Писарівки, Кодимського району на Одещині. Поспішаю туди».

«Та сама історія, тільки з більшим строком. У Писарівці ще в 1938 році було збудовано чотириповерхову промислову споруду. Так вона й досі порожня стоїть. Почала вже руйнуватися.

Були спроби устаткувати в цьому приміщенні спиртозавод, потім маслозавод. Спроби виявилися марними. За цей час збудовано новий маслозавод у місті Кодимі. Приміщення в Писарівці руйнується. Його віддали під житло горобцям та голубам. Зважаючи на те, що під рукою виявилося багато голубів, посилаю одного з депешею в Одеський раднаргосп, другого — в Одеський облвиконком. Беру курс на Київ».

«До Києва не долетів. Затримався у місті Житомирі. Навіть крізь туман видно, як довго і погано будує житомирське БМУ-71 гуртожиток для робітників консервного заводу. Тут взагалі забули про строки здачі будинку. Маю намір взяти на борт начальника БМУ-71 т. Кржижанівського і підняти його дуже високо. Щоб всі могли добре роздивитися, які будівельники у м Житомирі водяться».

Вертольот до редакції не повернувся. Як пощастило встановити пізніше, його використовують зараз на переправі через річку Косачівку між містом Коломиєю і селом П'ядики. Коломийські шляховики нахвалитися вертольотом не можуть. Кажуть: «Добре, що ми раніше хорошого містка не збудували, от і вертольот у пригоді став».

Редакція одержала заявку на вертольот з Волині. Голова колгоспу «Зірка» (Ковельський район) Михайло Сергійович Кудацький просить стати йому в пригоді, бо на території колгоспу немає жодного справного містка.

Доведеться допомогти Михайлові Сергійовичу. Хай чекає своєї черги і з ремонтом містків не поспішає.

Рекорд на весь порт

Мабуть, в усякому ділі свої рекорди бувають. От хоч би й «нагрузки» взяти. По голівці за них не гладять, а, навпаки, б'ють і часом добряче дають! Проте як не там, то десь в іншому місці візьме та й виткнеться хитрий продавець-молодець.

— Що? Мила хочете, тітко? — питає.—Беріть! Мило хороше, але без нагрузочки не можна: візьміть ще й ось оцю брошуру... (А та брошура вже аж пожовкла, аж трухлява стала: давно лежить у крамниці...)

— Та нащо вона мені, ваша брошура? Саме мило давайте...

— Е, ні... Мило — культура і брошура — культура. Розривати їх не можна.

А інший продавець (про нього в «Перці» колись писалося) домудрувався давати в нагрузку до оселедців... горілку.

— Це, — заявив він,—для комплектності.

Словом, різні нагрузки бувають. Але всі рекорди в цьому ділі побили в Ізмаїлі! Там у порту був плавучий кран. Це така собі машинка, не мала і не дуже велика, — п'ятнадцять тонн вантажу піднімає вона без особливої натуги.

Порт має чудесні портальні крани, і тому плавучий кран нудився без діла.

Це так в порту Ізмаїл.

А сусідньому портові Рені саме такого крана бракувало. І попросив той порт ізмаїльських своїх сусідів:

— Передайте нам кран!

— Будь ласка, — сказали ізмаїльці, — беріть. Тільки заодно візьміть ще й нагрузочку: залізничний кран «ПЖ-45»...

Ми забули сказати нашим читачам, що в Ізмаїлі, крім плавучого крана, нудив світом ще й отой «ПЖ-45». Діла не робив, а на показники впливав згубно: за простій механізмів премій, як відомо, ще нікому не давали.

Покрутилися ренійці («Навіщо нам той «ПЖ»?), полаялися трошки з лихими сусідами, та й забрали обидва крани.

І стоїть тепер «ПЖ» в тупику, іржавіє, пропадає, помаленьку готується брухтом стати.

А той кран сорок п'ять тонн одним духом підняти може!

Таким чином, в Ізмаїлі всі «нагрузочні» рекорди побито.

Лишилося тільки добряче побити кого слід за варварське ставлення до техніки.

Р. КАВЕРЗНЄВ.

Мал. В. ЛІСТРОВОГО (Харків).

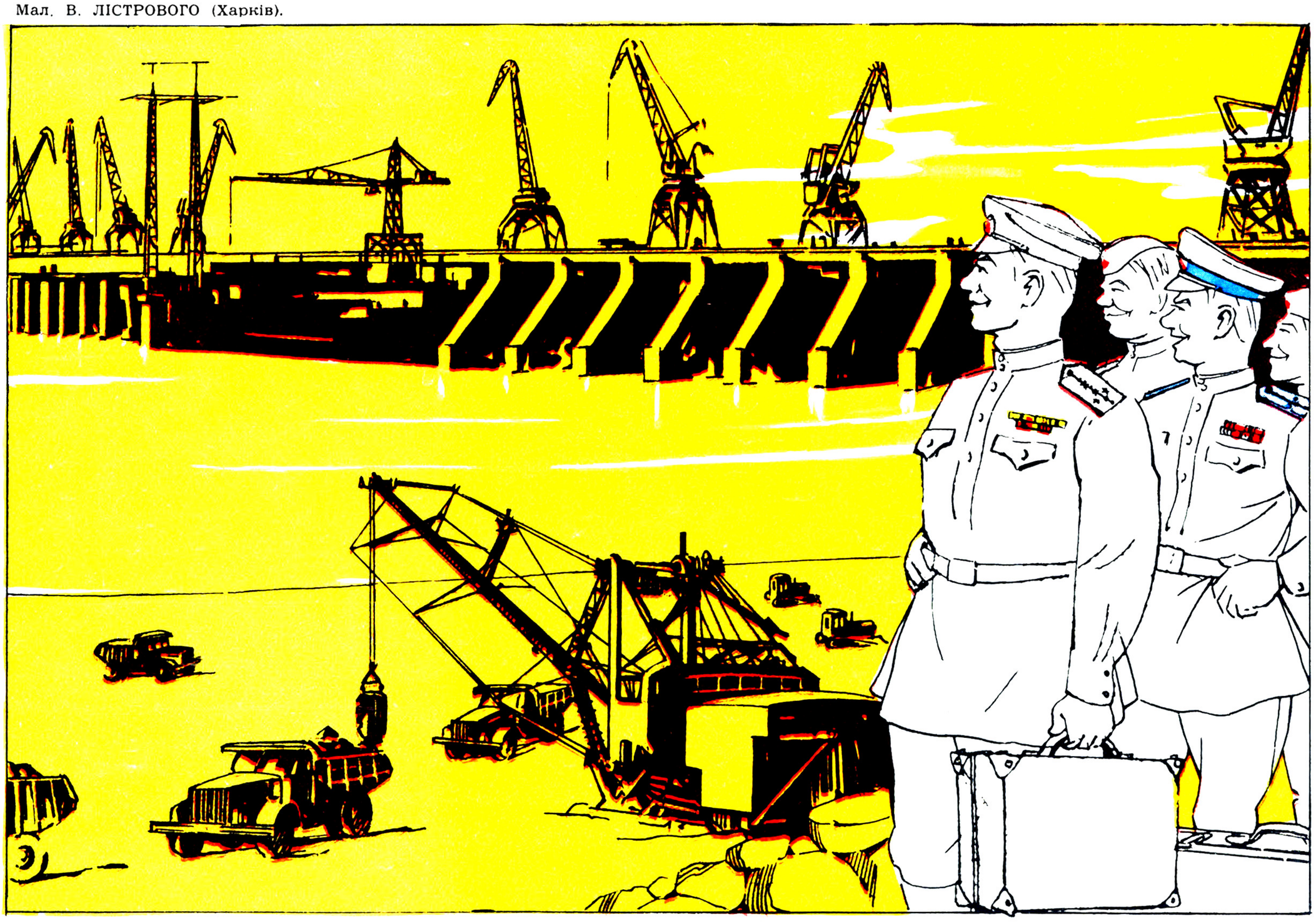

Знову Кременчуцький напрям.

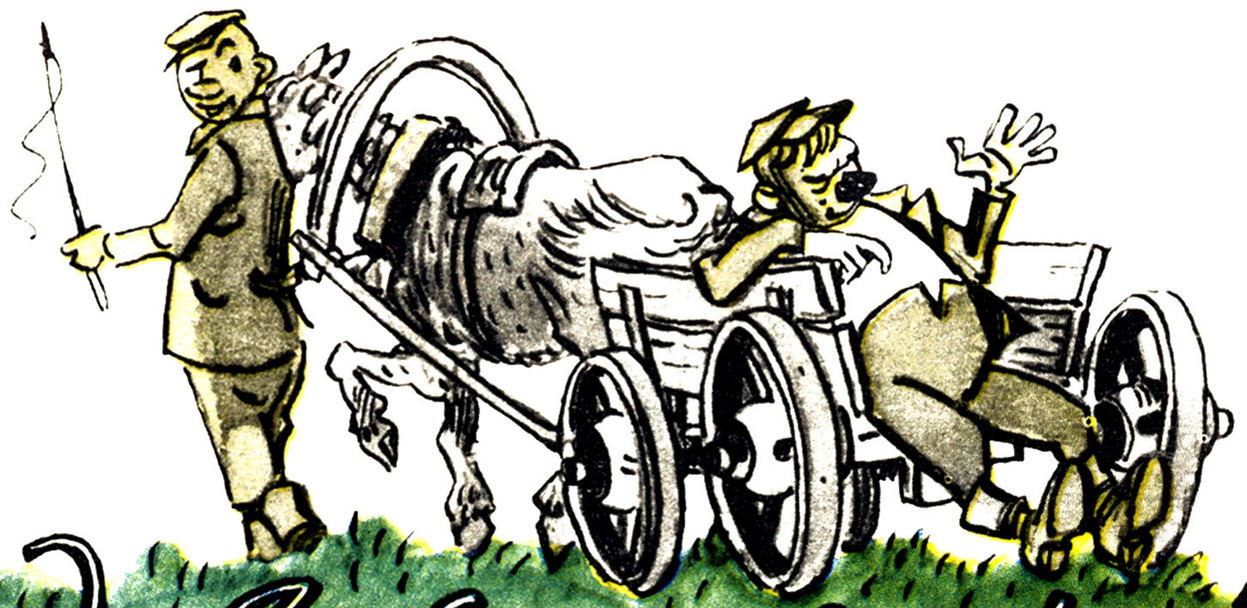

Продовження фейлетона

У неділю до редакції нашої газети завітали дві молодички. Тьоті Лізі, вахтеру, одна назвалася Мариною, а друга — Докією.

— Де ж ваші кореспонденти? — запитала Докія. — Чого це ви самі на всю редакцію?

— Сьогодні ж вихідний!

— Ага, он воно що. Тоді передасте оцю записку товаришам! — і назвала наші прізвища.

Ми прочитали записку і зразу ж у пам'яті виринув фейлетон...

За 85 кілометрів від Кіровограда біля містечка Златополя був колгосп імені Щорса. Мав він дуже погану славу. На полі буряки росли, як веретена; у пшениці мак і волошки такі завелися, що на всю область букетів вистачило б; свині, як хорти, корови, як драбини... Послали нас туди. Ми все роздивились, поговорили, порадились із людьми. Та й побачили, що винен був найбільше голова. Майже нічим він не цікавився, пив горілку, як воду, і до жінок ліз цілуватися. Правда, жінки і дівчата не дуже з ним церемонилися.

Одного разу ввечері зайшов він у корівник. Сюди, туди глянув — нікого немає. Аж бачить, у кутку дівчина, як краля, стоїть. Він до неї, обійняв, губи розкрив і враз, як обпечений, кинувсь назад. То дівчата опудало зробили. Та таку механізацію придумали, що вискочив голова в сметані, в сажі і в пір'ї...

Написали ми фейлетона. Але що було далі, ми не знали. Бо саме того року утворили Черкаську область. Златопільський район відійшов до неї. Цього ж року його ліквідували. І колгосп імені Щорса відійшов до Кіровоградщини...

Записка була від щорсівців!

— Що ж, поїдемо?!

— Звичайно!

...Увечері ми розшукали молодиць.

— Вибачайте за турботи, — сказала Докія. — Але ми дуже б хотіли, щоб ви продовжили розповідь про наш колгосп.

— Охоче!

Марина усміхнулася:

— Докіє! З чого б його почати?

— Починай, Марино, з самого початку!

* * *

— Прочитали ми вашого фейлетона... Пригадуєте: діло було восени. Ми саме буряки копали. Там на плантації й читали. Злі, як оси. Одне — всі сміятимуться з нас, друге — холодно, померзли, а третє — що таки ж правда — і про веретена, і про мак, і про волошки. Та добре, що цілувальника поперчили. Може, аж тепер покається. Аж гульк: і він їде. І знову п'яний, як ніч. Були в нас голови, а цей, як ото люди кажуть, дав нам бог його та ще й кинув... На ногах не встоїть, рачки лізе до нас і белькоче:

— Зіроньки ви мої, лебідоньки й марципаночки! Не розбігайтесь, я вас усіх офіціально-персонально перецілую!

Схопили ми його, вкинули назад у бричку, повіз його кучер додому у село. А ми наче змовилися, ревемо на весь степ, аж сумно слухати.

А баба Ликеря аж розсердилася:

— Голосіть не голосіть, а отак нам довіку судилось. Ото, як не було щастя змалку, то не буде й до останку!

— Помовч, дурна бабо! Каркаєш, як ворона! — втрутився дід Євстригоній. Він помагав онуці чистити буряки. — І ви ревти перестаньте! Ось ідіть ближче та слухайте, що я вам казатиму...

Він бубонів, а ми слухали. І ніби посвітлішало все навкруги...

Вибрали ми найтемнішу ніч. Нікому не говорили нічого, бо оті проклятущі чоловіки, як дізнаються, проходу не дадуть — глузуватимуть...

Приїхали ми у сусіднє село. Там не так, як у нас — електрика всюди, ясно, як удень.

О дванадцятій ночі ми застали Андрія Павловича вдома. Саме вечеряв. Привіталися. Він пізнав нас, кличе вечеряти. Спасибі, кажемо ми, їжте на здоров'ячко. Посідали всі на лаві. А я стою. Відклав і він ложку:

— З чим приїхали, сусідки?

— Та з хлібом, з сіллю.

— У мене ж дочок на виданні немає!

— Зате ви є. Вас хочемо сватать!

— Як сватать?!

— Кликати до нас головою!

— Так у вас голова — із голів голова. Дуже ж гарно офіціально-персонально молодиць цілує!

— Не жартуйте, Павловичу! Просимо вас, од усього серця, весь народ просить. Хочем і ми, як люди, жити.

Задумався він. Голову свою сиву руками підпер. У вікно дивиться... Кажуть люди, що у те вікно його куркулі стріляли. Куля зачепила ліву щоку. Так і лишився шрам на ній...

А я дивлюсь на нього і йду в наступленіє далі:

— Хіба ж, кажу, товариш Хрущов не до вас звертається? Ви ж комуніст, Андрію Павловичу!

Він скоса глянув на мене, мов пропік очима. У мене все похололо, але не мовчу:

— У вас у колгоспі все йде дуже добре. І врожаї багаті, і ріки молочні. І вас є ким замінити. Он у вас агроном діло поведе. Та й бригадир тракторної вас хоч сьогодні замінить.

Він засміявсь, вдарив ложкою об стіл і підвівся:

— Бач, хитрющі баби, вже й розвідку глибоку зробили. Тільки не про все ви подумали. А чи думали ви над тим, що моє село, наш колгосп у мене в серці? Як же я можу їх звідти вирвати?!

Отак ні з чим і повернулися ми. Та отак через тиждень приїхало й районне начальство. Скликали загальні колгоспні збори. Щоб попрощались ми з цілувальником. Рекомендують нам якогось товариша Непомнящого. Сам секретар райкому піднявсь із президії і розповідає про нього. Як скінчив, із зали загукали:

— Хай сам вийде!

— Про себе, біографію свою нехай розповість.

Вийшов той товариш, щось говорить, а я нічого не чую. Так і стоїть переді мною Андрій Павлович, каже мені:

— Не можу я, ніяк не можу вирвати із серця своє село, колгосп наш!

А я йому:

— Ех, Андрію Павловичу! Хіба ж ми якісь черепашки, щоб замикатись у маленькому панцирі? Тобі дороге село, але хіба тільки одне воно у твоєму серці?

Отак сиджу, сперечаюся в думках, коли чую: Докія штовх мене в бік. Я до неї: що це на тебе найшло? А вона мені: дивись, хто біля дверей он сидить! Глянула я й обімліла: він, Андрій Павлович! Матінко ж моя рідна! Значить, знайшов у собі сили! Тільки, що ж робити? Не становище, а казна-що. На сцені ж той товариш Непомнящий. І Докія шепоче мені: спізнився. А я кажу: ще побачимо! Слова попросила, вийшла на сцену, до президії обернулась:

— Товаришу секретар райпарткому! Скажіть нам одне: коли ми вас у чомусь не слухали?

Він руками розводить: що, мовляв, за питання таке?

А я йому:

— Ні, руками не розводьте, правду скажіть. Тоді я вам скажу — ми вас завжди у всьому слухаємо, бо ви для нас, як рідний.

Всі замовкли, слухають, до чого я веду все. А я гну свою лінію:

— Просимо всі ми, послухайте й ви нас. Бо отут створилося не становище, а казна-що. Ви рекомендуєте нам товариша Непомнящого. Ми віримо вам, що він хороша людина. Хай вибачить він і мені, ми його ніяк не хочемо образити. Але ми хочемо, щоб головою у нас був сусід наш, Андрій Павлович.

— Де ж він? — піднявсь секретар.

— А он сидить біля дверей у третьому ряді!

Боже ж мій, що тут зчинилося!.. Але послухало нас районне начальство... Обрали ми головою Андрія Павловича... Приєднали нас до Кіровоградської області, а ми й згадали про фейлетон... Писали ви про нас, коли ми у відсталих ходили... Просимо: подивіться тепер і обов'язково напишіть продовження.

...Чудесні ферми з механізацією, всюди — електрика, на все любо глянути; у колгоспі імені Щорса назавжди оселилися порядок, багатство, щастя...

Увечері ми знову зустрілися з молодичками. Марина не стрималась і запитала:

— Ну, як?

— Хороше у вас!

— Отже, продовження буде?

— Буде!

— І яке?

— Тільки хороше!

— Віримо! Напишіть! Напишіть про людей, напишіть про нашого голову колгоспу Андрія Павловича.

І тоді, того вечора, недалеко від Златополя ми вирішили написати оце оповідання.

М. СТОЯН,
Н. ДОБРІН.

м. Кіровоград.

Іноземна САТИРА

Сесія Верховної Ради СРСР прийняла закон про чергове значне скорочення Радянської Армії.

— Алло, Москва? Вітаю!

(«Урзіка». Будапешт).

ДО ПИТАННЯ ПРО «ЧИСТУ АТОМНУ БОМБУ»

— Що ж тут страшного! Звичайно, цей камінь загрожує життю, але ж це — чистий камінь.

(«Харперс мегезін». США).

Холодна війна: — Погано, докторе, навіть серед ночі розтаю.

(«Стършел». Софія).

МОЛИТВА АДЕНАУЕРА

«Пресвята діво Маріє, не допусти, щоб у Європі створили безатомну зону!»

(«Ойленшпігель». Берлін).

В ОДНІЙ РЕДАКЦІЇ

У Туреччині переслідують журналістів

— До чого ці грати?

— Треба звикати до майбутньої обстановки.

(«Акбаба». Стамбул).

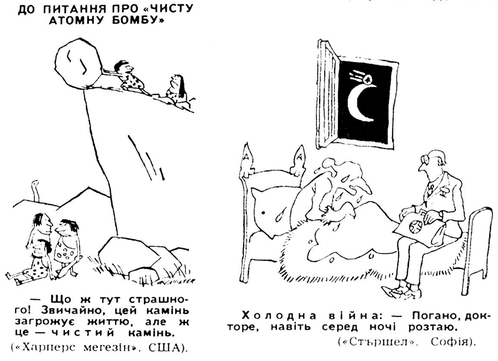

Так воно починалося...

...а так закінчилося.

(«Дикобраз». Прага).

Мал. Л. КАПЛАНА.

У Західній Німеччині переслідують і закривають прогресивні організації.

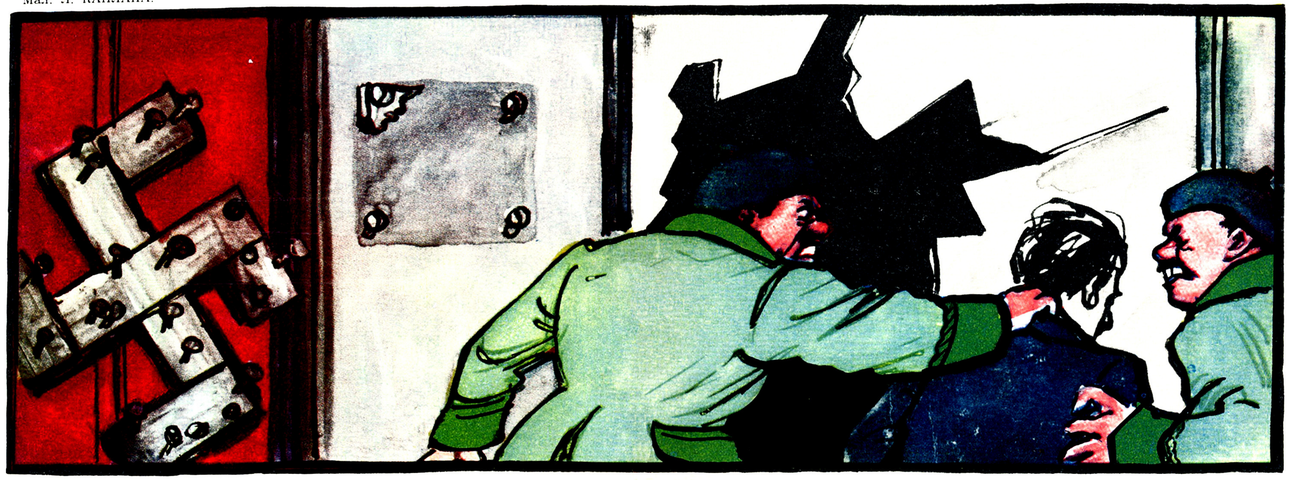

Поставили хрест.

Високопреосвященний... злодій

Далеко це діялось, у чужих краях. Але про ці пригоди варто знати.

На околиці Грімсбі в Канаді, під високим розсохим дубом сиділи літні люди, яких закинула в чужинецьку землю гірка емігрантська доля. Слізно згадували рідний край, висловлювали тугу за Батьківщиною, за своїми людьми, за рідним крилатим словом. І журилися своєю бідою.

— Мене вже онук по-англійськи обзиває брудною галичанкою, посвистує на мене.

— Я теж живу, як у пеклі. Вліз у нашу родину зятьок з тих проклятих крикливців, які виплодились у нашім краю при Гітлерові і налетіли сюди на наші голови. Вже ножа придбав, каже, що різатиме всіх, хто буде проти того, щоб іти війною на Україну, а тим часом вигнав мене з власної хати.

— І куди це ви мандруєте?

— До монастиря іду. Десь тут на околиці має бути монастир святого Миколая, а при ньому приют для бездомних старців, хай хоч вмру не під чужим плотом.

— Нема тут, сестро, ні монастиря, ні притулку.

— Є, голубко, є. Я достеменно знаю, що є. До нас два роки тому приїздив сам владика Мстислав, дуже гарно розповідав нам про все і збирав пожертви. На той монастир я віддала йому свої останні заощадження, бо ж на боговгодне діло і для людської користі він старався. А тепер, глядіть, сама скористаю з того доброчинства. Як то добре, що бог не забуває про нас і посилає нам таких добрих пастирів.

— Бог—богом, а архієпіскоп Мстислав шахрай. Він, щоб ви знали, походить з того ж кодла, що й ваш зять.

— То що, справді нема монастиря, нема притулку? А що ж мені, безталанній, робити? Повідтинчю йти? А де владика подів ті гроші, що забрав і в мене, і в людей?

— Вкрав! Вкрав! — закаркало ворожня, закопошившися на дереві.

Обіч шляху йде дідусь, веде за руку хлопчика і навчає уму-розуму.

— Ти ж ото не лінуйся, а як побачиш здалека священика абоченця, то швиденько зніми шапчину, вклонися низенько і скажи: слава Ісусу Христу. Може трапитись, що зустрінемо і самого владику. Перед цим, синку, вже треба падати на коліна і складати руки хрестом, бо він дуже близька до бога особа. Постарайся хоч разок цмокнути його в руку, а як не вдасться, то вдар перед ним три поклони, бо він вартий того. Під його опікою ти житимеш краще, як у рідної мами. Будеш вчитися, виховуватися, вийдеш в люди. А тепер повторимо молитви. Ану, говори «Вірую».

— День добрий! Куди ведете, дідусю, цього голоп'ятого богослова? — жартує супутник, назустріч подорожан.

— Дякуємо за добре слово. Веду оце сиріткy до дитячого захистку. Жив хлопчина з батьком, мати вмерла давно, аж оце сталося нещастя, батько загинув дочасно, і він залишився круглим сиротою. Бідував, сердега, вже й жебрачити починав. Але скоро настане край його поневірянням, у захистку він заживе по-людськи.

— Нема тут, дідусю, ніякого дитячого захистку, ви щось переплутали.

— А хіба ми ідемо не на Савд-Бавнд-Брук?

— Ідете ви дійсно на Савд-Бавнд-Брук, але там нема того, що ви шукаєте.

— Що за дивина? — розводить руками розчарований дідусь. — Вся наша громада: і я, і його батько-небіжчик давали гроші самому архієпископові Мстиславу на дитячий захисток, який він будував у Бавнд-Брукській окрузі, а ви кажете, що там нічого нема?

— Гроші він збирав і серед нас, але що з того...

— Як-то: гроші в людей забрав, а захистку нема? А де ж він подів сиротський захисток? Де подів людську кервавицю, людські мозольні гроші?

— Вкрав! Вкрав! — різким посвистом з'ясовує справу паровоз.

— Хто вкрав? — дивується-перепитує дідусь.

— Вла-ди-ка Мсти-слав. Вла-ди-ка Мстислав, — уточнює поїзд, вистукуючи колесами на переїзді.

Оцих два фрагменти, почерпнуті з життя і діяльності архієпископа Мстислава, який є головою консисторії, канцлером УАПЦ — так званої української автокефальної православної церкви у США, мають повне право увійти в церковну історію.

Наперед скажемо, що коли безсмертний Еней, подорожуючи по пеклі, аж на самісінькому дні бачив, як відбували покарання в огні

Ченці, попи і крутопони,
Мирян щоб знали научать;
Щоб не ганялись за гривнями,
Щоб не возились з попадями
Та знали церков щоб одну;
Ксьондзи до баб щоб не іржали, —

і т. д., то мусимо підкреслити, що їх прогрішення проти Мстиславових — дитячі герці.

Нещодавно потрапило мені до рук одне американське православне видання, в якому самі віруючі і служителі церкви дають архієпископові Мстиславу таких тропарів і кондаків, що хоч під землю провалюйся. Мстислав дуже не любить, коли хтось згадує про його чудодійне перетворення із закоренілого мирського гріховодника в єпископа. Він, розповідають, дуже гнівається за це. Але хай діється, як кажуть, божа воля. Нам несила стриматись, щоб не процитувати найлаконічніший з друкованих викладів його біографії, скомпонований його ж таки побратимами-одноризцями:

«Раз-два-три — зразу сельроб, потім гмінний писар, далі польський посол, за німців видавець часописів і директор гарбарні, а вкінці впродовж одного тижня з мирянина без жодної богословської освіти — єпископ. Пригадується лемківська пісня: «Вчора бива дівка, вчора бива дівка, днеска баба...»

Як тікав Мстислав з своїми родичами-гітлерівцями з України, то, крім основної роботи — тікати, він ще був «представником» УАПцеркви при німецькій владі. Його обов'язком було наглядати за єпископами та іншими гітлерчуками в рясах, щоб не подохли з голоду, не передушили себе в суперечках, хто відчайдушніше і завзятіше зраджував свій народ. Крім цього, треба було чуйно прислухатися до розмов утікачів, вивчати настрої і про все інформувати гестапо. За це йому добре платили.

Залишивши своїх підопічних у Бреслау на голій емігрантській ющці, Мстислав поїхав у Берлін, поселився в палаці, який йому виділила німецька влада, жив весело та масно й індичився скрізь як повноважний представник УАП-церкви.

Тим часом бреславські мандрівні душпастирі почали катастрофічно худнути. З усього видно було, що про них забув і бог-отець і бог-Гітлер. Щоб не охлясти зовсім, вони скликали 17 листопада 1944 року нараду єпископів, на яку запросили Мстислава, щоб заслухати звіт про його діяльність і взагалі з'ясувати можливості поліпшення свого життя. На нараді були митрополит Полікарп, архієпископи Ігор і Михаїл, єпископи Сильвестр, Григорій, Володимир, Платон і архімандрит Досифей.

Мстислав приїхав на нараду одягнений в усе новісіньке, напарфумований, в доброму настрої, а на вигляд — ну, святкова пампушечка, рум'яний такий, солодкий, здобний. Пом'яті, заплісняві і зголоднілі бреславські владики аж принишкли. Але скоро опам'яталися і заговорили.

— Як ви там поживаєте, владико, в Берліні?

— Дякую. З божою ласкою. Тільки роботи дуже багато, від перевтоми просто з ніг падаю.

— Це видно, — ущипливо зауважив архієпископ Ігор. — А як там справи нашого єпископату, нашої церкви?

— Якнайкраще. Тільки хай ніхто не наважується їхати до Берліна, бо може попсувати налагоджені моїми зусиллями взаємини з урядом. Я вже добився того, що ви дістанете незабаром німецькі продовольчі картки і грошову допомогу. Я на свою відповідальність вніс до міністерства релігійних культів клопотання про утворення єпархії УАПЦ. Терпіння. Головне, терпіння, бо, як кажуть волиняки, хто терпеч, той спасен.

— Невже німці забули про нас і до цього часу ніякої допомоги нам не виділили? Завжди давали гроші, а тепер...

(Закінчення на стор. 8).

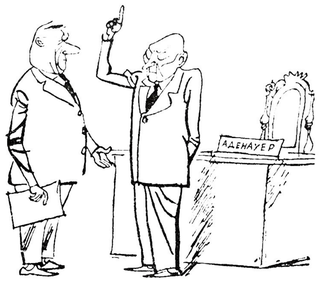

— Як же це так! Хрущов говорив про мирне співіснування і навіть не згадав мого імені!

— Будьте певні, пане рейхсканцлер, коли він заговорить про холодну війну, то в першу чергу згадає вас.

(«Јеж». Белград).

Іноземна САТИРА

Попільничка атомних дипломатів.

(«Јеж». Белград).

Кодинний президент США Гаррі Трумен весь час виступає в дусі холодної війни.

Останній портрет Трумена.

(«Стършел». Софія).

Як деякі західні політики відповідають на радянські мирні пропозиції.

(«Шпильки». Варшава).

ДО ВОЄННОЇ УГОДИ МІЖ США І ТУРЕЧЧИНОЮ

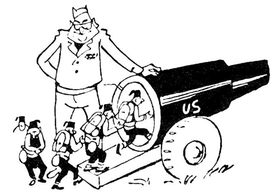

— Отже, панове, в порядку взаємодопомоги: гармати — мої, боєприпаси — ваші.

(«Роботническо дело». Софія).

ДО ПРОГОЛОШЕННЯ САМОСТІЙНОСТІ КІПРУ

— ...А це ми відвели для вас...

(«Рогач». Братіслава).

Мал. БЕ-ША

СІЮТЬ, АЖ КУРИТЬ

(Закінчення. Початок на стор. 6—7)

— Ні, ще не є аж так зле. Влада не раз давала нам грошові допомоги, але все те миттю розповзалося в тій нашій бездонній емігрантській прірві.

— Складіть нам звіт, де ви поділи ті гроші, які виділяла для нас німецька влада, — сердито вигукнув єпіскоп Григорій.

— Легше беріть ноту, отче єпіскоп, бережіть сили, вони вам ще придадуться. Ще не є аж так зле, щоб я перед вами звітував. Я звітую перед тими чинниками, які дають гроші і кажуть мені, на які цілі витрачати.

Після цих зухвалих слів владики розмахували руками, потрясали бородами, били себе в груди кулаками, вказували на Мстислава пальцями, добираючи в ораторському запалі найдошкульніших епітетів і порівнянь, а він байдуже дивився у вікно, спостерігаючи, як на припорошеному снігом підвіконні чубились і цвіріньокали зголоднілі горобці.

— Скажіть, де ви діли 10 тисяч словацьких крон, які вам дали в Братіславі для потреб нашого єпіскопату і духовенства? — криком кричав єпіскоп Сильвестр.

— Як все будете знати, то скоро помрете,— з насмішкою одказав Мстислав.

— Що ви на смерть натякаєте. Так ви шантажували і залякували архієпіскопа Никанора, обіцяючи, що його німці повісять.

— Щодо вас, то в мене такої пересторо ги нема. Ви самі повіситесь.

На нараді одноголосно було висловлено недовір'я архієпископові Мстиславу. Єпіскопат поставив перед митрополитом Полікарпом категоричну вимогу позбавити Мстислава повноважень представляти УАПЦ при німецькому уряді. Владики розсердились не на жарт і після наради до пізньої ночі ганьбили Мстислава на чім світ.

А він тим часом сидів гостем свого давнього друзяки митрополита Полікарпа і кружляли удвох французький коньяк, привезений з Берліна. Доручив Мстислав Полікарпу і велику суму грошей, і цілий набір продуктових карток, і подарунки різні.

На другий день митрополит Полікарп сердечно проводжав архієпіскопа Мстислава на Берлін. Міцно потиснули руки, почоломкались. У кишені Мстислава зашелестів завітний папір — нове уповноваження архієпископові Мстиславу, як єдино правомочному представникові УАПЦ при німецькому уряді. У своїй кишені митрополит теж відчував знайоме і миле серцю шелестіння. То обзивалися німецькі марки.

Історія змела Гітлера в могилу, а частина його охвістя, в тому числі і архієпіскоп Мстислав, опинилися в американській зоні окупації Німеччини. Мстислав здобув довір'я американських окупаційних властей і став комендантом табору для переміщених осіб в Офенбаху. Під його опікою тут переховувалось багато українських націоналістичних злочинців.

В Офенбахському таборі Мстислав дуже скоро виявив свої здібності, цебто свою злодійську і гуляцьку натуру. Декому з табірної обслуги почало здаватись підозрілим, що архієпіскоп з невеликим гуртом своїх приятелів часто усамітнювався в табірній церковці, яка була під його наглядом. Справа опинилася в дирекції табору, а потім у військовій поліції. І ось одного разу, коли мстиславівська компанійка зачинилась у церкві, відділ американської «мілітері поліс» оточив церкву і запропонував відчинити двері. Після того, як двері відчинилися, перед зором поліцаїв постала цікава картина. Напіводягнений до богослуження Мстислав щось маніпулював перед престолом, а кілька мирських і церковних «діпістів» просто рукою витирали масні губи, щось дожовували.

Нарешті пролунав рятівний голос:

— Святим духом всяка душа живится і чистотою возвишается тройческим єдинством священнотайни. Святим духом точатся благодатния струї, напояюще всяку тварь ко оживленію.

— Воньмим! Мир всім! Премудрость воньмим!

Богослуження вже почало було налагоджуватись, тільки в його щирість і доцільність не хотіли повірити американські поліцейські і один переміщенець з оточення «головного отамана», який лежав п'яний під лавою і відчайдушно боровся з гикавкою.

Незважаючи на протести архієпіскопа, поліцейські провели в церкві обшук і з-під престолу, на якому для переміщенської маси освячувалися «святі тайни», добули велику кількість сала, ковбас, вудженини, курятини, гусятини, борошна, цукру, шоколаду, сигарет і багато інших продуктів, а також велику кількість... «адамових сліз» (недаремно Мстислав співав славу «благодатним струям, напояющим всяку тварь»). Жінок під церковним престолом не було знайдено, бо вся наявна площа була завалена краденим добром. «Була б ковбаса і чарка, а жінки в Офенбаху завжди знайдуться», — потішав Мстислав своїх кумпаніїв, яких напідпитку завжди турбувало питання, чи не можна було б у церкві обладнати такий закуток, щоб з жінками.

Офенбахська гуляцька епопея архієпіскопа Мстислава стала відомою мешканцям всього табору і викликала серед них бурхливу реакцію. Мстислав змушений був вирушити у дальше кочування.

За вказівкою американських імперіалістів і при їх допомозі для буржуазно-націоналістичних запроданців саме обладнувався заокеанський вирій, і архієпіскоп зупинив там свою мандрівну буду.

У Канаді він розгорнув збір пожертв на будівництво монастиря св. Миколая в Грімсбі, а також приюту для старців. Віруючі щиро відгукнулись на цей доброчинний захід, на ім'я Мстислава попливли гроші, а він зібрав їх преспокійно і замість монастиря збудував собі розкішну дачу, яку назвав «Вілла Боян», і записав на себе, як свою приватну власність.

За гроші наївних православних українських емігрантів у США архієпіскоп Мстислав купив у 1956 році один, а в 1958 році другий шикарний автомобіль і зареєстрував у Тремтоні, Н. Дж., теж, як свою приватну власність.

Православні українці в Америці щораз дошкульніше відчувають широку натуру і хижу вдачу свого архієпіскопа. Збирав він гроші на будівництво приюту для старців і сиріт і не збудував нічого, збрехав. Проголосивши в 1953 році проект будови церкви, в підземеллі якої повинен бути обладнаний мавзолей для 62 «видатних» небіжчиків (кажуть, що це він задумав для себе бомбосховище на випадок війни), архієпіскоп Мстислав оголосив кошторис будівництва на 100 тисяч доларів. Щороку він безконтрольно підвищував кошти будови приблизно на 100 тисяч доларів і так дійшов до півмільйона доларів. А кінця будівництву ще не видно. Навіть у церковній пресі лунають голоси, що будівництво церкви в Савд-Бавнд-Брук Мстислав веде «споловини», що на тому будівництві він добре гріє свої загребущі руки. І на це, виходить, нема ніякого ліку. Бо що, справді, має робити сердешний архієпіскоп, як він не може не красти. Це вже, мабуть, від бога такий хист у нього.

Ще архієпіскоп Мстислав мріє про те, щоб записати всі церкви і весь маєток УАПЦ в Америці, як свою приватну власність. І що думаєте, він наполегливий, він може досягти свого. Вже й нині він має в Америці таку славу, що з ним перший-ліпший гангстер під злочинницький ростомір не стане.

Бо в усіх діяннях архієпіскопа Мстислава— дихання злодійського генія.

Ю. МЕЛЬНИЧУК.

Народні усмішки

ЛЮБИТЕЛЬ БАЙОК

Один царський генерал дуже любив байки Крилова і завжди при військових оглядах питав у солдатів, чи знають вони яку байку.

Одного разу генерал на військовому огляді підійшов до солдата.

— Байки Крилова знаєш? — питає.

— Так тошно, ваше благородя!

— Ану, розкажи.

— Однажди мартишка, ваше благородіє, осел, ваше благородіє, козел, ваше благородіє, да косолапий мишка, ваше благородіє...

— Дурак! — гримнув генерал і дав ляпаса солдатові.

Після цього генерал уже більше не питав у солдатів байок.

Повідомив П. ЦИБУЛЯ, с. Вигодянка, Біляївського району на Одещині.

ЗАГАДКА

— Відгадай загадку: «їду, їду, нема сліду».

— Човен, пароплав.

— Ні, в нашому селі немає ні човна, ні пароплава.

— Що ж воно таке?

— Та це ж наш голова колгоспу. Уже другий рік на словах переїжджає з міста в село для безпосереднього керування колгоспом, а сліду ніякого немає.

Повідомив Є. У. КОВАЛЬ з с. Брилівки, Ставищанського району, Київської області.

ЧОГО БРИТВА НЕ БЕРЕ...

— І чого це бритва не бере!.. — сердиться чоловік. — Уже втретє її точу, а вона так рве, що аж іскри з очей скачуть.

— Гм... — чується жінчин голос з кухні, — а я вчора нею картоплю чистила, так мов нічого — добре брала...

СПАДЩИНА

— Що це, куме, вас і впізнати не можна. Все лице в синяках, очі підбиті, зуби вибиті.

— Та це на тім тижні померла моя теща, так ми з швагром її спадщину ділили, і я дістав свою частку.

ВСІМ ДАЛА РОБОТУ

У старої Якимихи корова ось-ось повинна привести теля. Щоночі чергувала вона цілий тиждень — і нічого нема. Коли на восьму ніч приходить у хлів — є теля. Якимиха, задихавшись, убігла в хату і як загукає:

— Ганно, встань-но, Ярино, засвіти-но, Гапко, дав бог телятко, а ти, Денисе, подивись, чи лисе.

Повідомив Б. В. БЕРЕЗОВИЙ з с. Волиці, Дубнівського району, Ровенської області.

А-ЯЙ-ЯЙ-ЯЙ

(З приводу одного спростування)

Ох і розгнівалися ж керівники Волинського обласного управління культури, коли прочитали в журналі «Перець» № 24 за минулий рік фейлетон «Історія з музеєм». У фейлетоні йшлося про те, що обласний краєзнавчий музей не працює з червня 1959 року, а кошти, виділені на його ремонт, використано не за призначенням.

Не встигли ще висохнути фарби на сторінках журналу, а вже в редакцію полетіло спростування.

«Як могла редакція так легковажно вмістити на сторінках свого журналу «статтю», яка з початку і до кінця є вигаданою, навіть сміховинною?» — писав начальник Волинського обласного управління культури т. Шановський. І тут же категорично запевнив: «Ремонт нового приміщення музею завершується і в кінці січня 1960 року музей стає до ладу в новому просторому і зручному будинку...»

За кілька днів прийшло ще одне спростування. Написав його секретар обкому КПУ т. Калита. І він називає фейлетон «необ'єктивним, тенденційним, таким, що не відповідає дійсності».

Ну, думаємо, підвів нас кореспондент! Довелося знову їхати до Луцька.

А тепер, читачу, глянь на ці фото. На першому ти бачиш головний вхід до музею. На другому — його експонати. Од себе додамо дрібничку: фото ці зроблено не в січні, коли, як в один голос твердили автори спростувань, музей запрацює на повний хід, а в середині березня.

Оце так музей! Оце так відкрили його!

Секретаря обкому т. Калиту ми застали в хорошому настрої.

— Вперед! Вперед дивитися треба! — промовив він у відповідь на наше запитання, що ж у фейлетоні «Історія з музеєм» не відповідає дійсності. — Дарма, що музей зараз не працює, але ж ми надали йому нове хороше приміщення!

Не заперечуємо. Надали. І непогане. А проте музей як не працював у січні, так і досі не працює. Зате управління культури встигло вже справити бучне новосілля в колишньому будинку музею. Тут воно було й оперативним і щедрим. Сам будинок коштує близько 52 тисячі крб., а на ремонт його витрачено понад 72 тисячі карбованців, тобто в півтора раза більше його вартості.

І все це за кошти, які двічі відпускалися на ремонт музею.

Здається, історія ясна. Неясно в цій історії одне: коли ж, нарешті, почне працювати обласний краєзнавчий музей?

— Справа не тільки в тому, що ремонт затягнувся, — розводить руками директор музею т. Пономарьова. — У нас ще й досі немає меблів, вітрин, постаментів, стендів і т. д. і т. п. Для музею парове опалення ще тільки в проекті. А для себе управління культури його знайшло...

Отакої! Як же тут знову не згадати вас, шановні спростовувачі!

Ай-яй-яй, як же воно нехороше вийшло!

Замість того, щоб гуртом та дружненько взятися за музей, який ось уже рік ніяк не оклигає, ви заповзялися будь-що захистити честь мундира.

На цьому бувайте здоровенькі! Від усього серця

вашого ПЕРЦЯ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

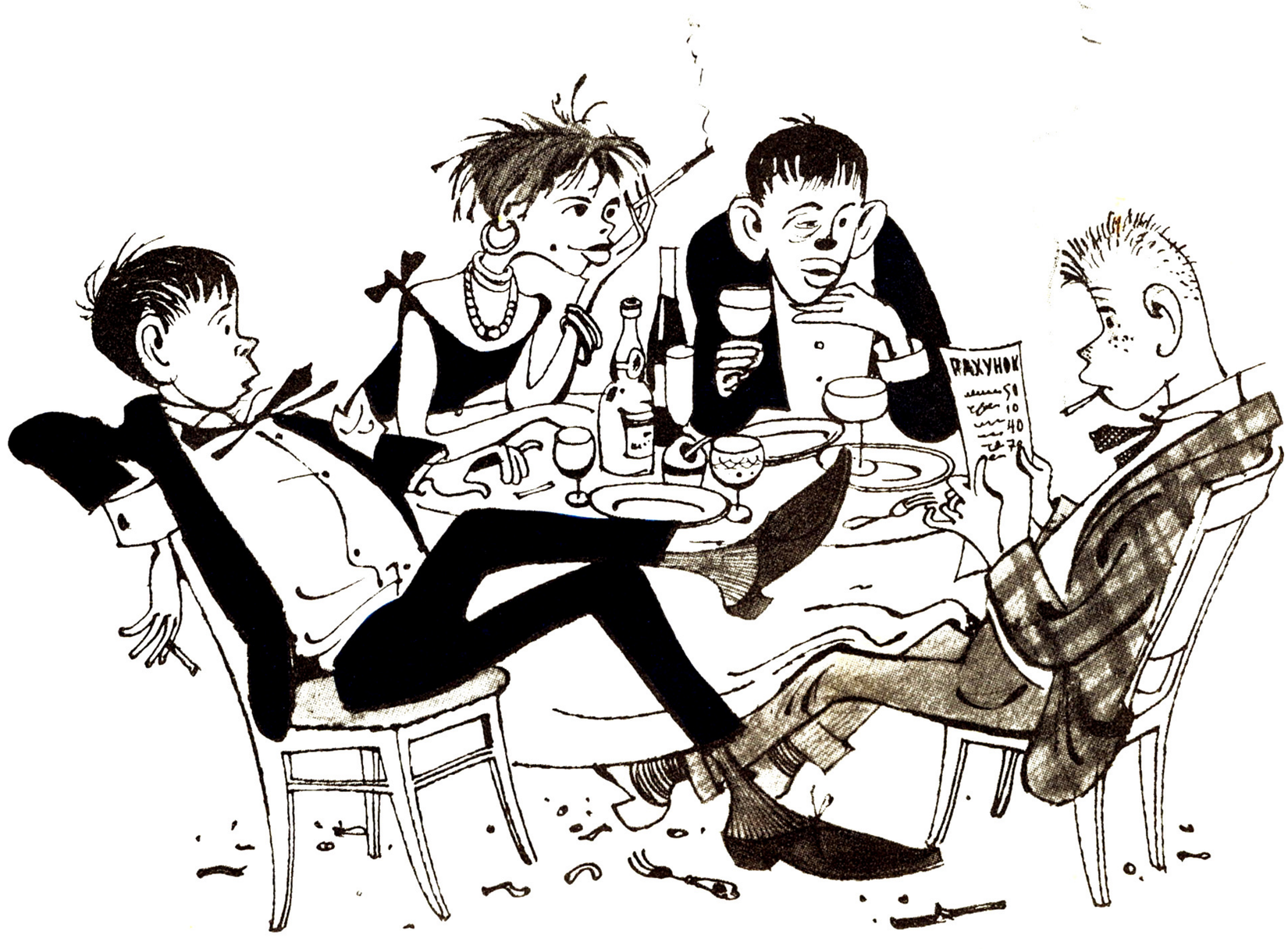

— Перевір, правильний рахунок чи ні.

— Не можу, у мене двійка з арифметики.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

На рибалку.

З рибалки.

●

ВИСОТА, ТА НЕ ТА...

Мал. Л. БОЙКА.

— У кого техніка йде вперед, а у нас все вгору та вгору!

ОЦЕ КОНТОРА!

Колгоспники артілі імені Леніна (село Дмитрівка, Бердянського району, Запорізької області) запитують:

— Що таке договір і нащо його укладають?

Відповідаємо:

Юридична література, крім усього іншого, каже про договір, що він підвищує відповідальність господарських організацій за виконання планових завдань, що це хороша форма взаємного контролю сторін, які той договір уклали.

— А чого це вас зацікавила суть договору? — в свою чергу запитали ми колгоспників.

І ось що вони відповіли.

Колгосп імені Леніна — велике, багатогалузеве господарство. Земельки в нього — оком не окинеш! — 11 тисяч гектарів. Розвинуте тваринництво. Росте хороший сад, буяє виноград...

А от електрики — соромно й казати! — в такому колгоспі нема. А хіба ж можна механізувати, скажімо, ферми без електроенергії?

Отож і звернувся в 1956 році колгосп до Запорізької контори «Сільелектробуд» з просьбою про електрифікацію села й господарства.

Домовились і договір уклали.

Почалася робота.

Які ж наслідки?

Провели 20 кілометрів низьковольтної лінії. На окремих ділянках провели і високовольтну лінію.

На все те пішло з колгоспної каси 700 тисяч крб.

За договором електрифікація мала бути закінчена в 1958 році.

Так воно й вийшло. Саме восени того ж таки 1958 року контора «Сільелектробуд» припинила всі роботи... не закінчивши їх. Нічого не робила вона й торік.

І ось наслідки: стовпи похилилися, дроти обірвалися. Стовпи для високовольтної лінії три роки в бур'янах лежать і невідомо, коли вони на ноги стануть.

— А в цьому році, — кажуть колгоспники, — ми знову уклали договір з Запорізькою конторою «Сільелектробуд», але боїмося, що він таку ж силу має, як і попередні. Що ж нам робити?

Відповідаємо ще раз.

Якщо вже ви витратили на ту електрифікацію 700 тисяч карбованців, то не пошкодуйте кілька сот та поїдьте до міста Запоріжжя, візьміть попід ручки начальника контори «Сільелектробуд» шановного Євгена Олександровича Малихіна, а по дорозі прихопіть його підлеглого — начальника Андріївського БМУ Василя Петровича Дакова, привезіть їх в село та й покажіть, що їхня контора наконторила. Але не говоріть з ними багато. Нагадайте їм лише, що в народі про таких майстрів сказано: «Він схожий на ту бабу, яка решетом сонце хапала»...

Після цього договір набере сили.

Омелько ГАЧОК.

ГОРОБЦІ СОБІ ГОЙДАЮТЬСЯ, ЕЛЕКТРИКА СОБІ НЕ СВІТИТЬ...

У селі Буцнів, Микулинецького району на Тернопільщині, горобці-молодці не просять билину, щоб вона їх погойдала. Нащо? Адже для горобʼячих розваг тут витрачено майже півтораста тисяч карбованців. Все село обснований дротами. На якому хочеш, на такому й гойдайся. Хочеш на електропроводці, хочеш на радіопроводці. А для різноманітності можна й на телефонних дротах погойдатися. Все одно жоден з цих трьох варіантів життю не загрожує, бо струму нема. І радіо не працює, і по телефону не дозвонишся. Гойдаються собі горобці і хвалять добрих дядьків з Тернопільського «Сільелектро».

Щодо мешканців села, то вони дядьків не хвалять, а лають. А дядькам начхать, вони потурбувалися, щоб тієї лайки не було чути ні по радіо, ні по телефону.

МЕШКАНЦІ СЕЛА.

ПИТАЙ — ВІДПОВІДАЄМО!

Чи існують у природі залізні свині? — запитує т. Материнко В. М. з Лубен на Полтавщині.

ВІДПОВІДАЄМО: Існують. А хто не вірить, хай побуває на подвір'ї Лубенської артілі «Промхарчокомбінат» і гляне на недіючу виноградобробарку, надіслану сюди чотири роки тому Полтавською облпромрадою замість замовленої овочодробарки. Показуючи на зовсім непотрібну їм машину, члени артілі тепер кажуть: «Ось яку свиню нам підсунули...»

Виходить, бувають на світі залізні свині.

* * *

Група робітників Апостолівського цегельного заводу на Дніпропетровщині запитує: Кажуть, що на світі є люди з трьома руками. Чи правда це?

ВІДПОВІДАЄМО: Істинна правда. Такий чоловік, на прізвище Михальченко М. І., живе в Апостолові, Дніпропетровської області, і працює на вашому ж цегельному заводі. Тут він обіймає посаду старшого бухгалтера. Обіймає, незважаючи на те, що від цих обіймів увесь заводський колектив аж стогне. Бухгалтер Михальченко систематично обраховує робітників, грубо, по-хамському ставиться до всіх, хто звертається до нього у службових справах. Завком профспілки клопотав перед Південно-Західним трестом «Мінтрансбуду» (Київ), щоб той прибрав з заводу грубіяна-бухгалтера, просив навіть про це райком профспілки, а наслідків нема. Чому? Тому, що, як запевняють, у Михальченка, крім двох рук, які він має при собі, є ще одна рука у згаданому тресті.

* * *

Чи можна ніч перетворити на день? — запитує т. Давидов В. Г. із ст. Знам'янки, Одеської залізниці.

ВІДПОВІДАЄМО: Можна. Треба лише не шкодувати на це грошей та електроенергії, як це робить голова правління Знам'янського клубу ім. Леніна т. Лантух. Тільки за зовнішнє освітлення клубу він сплачує щомісяця по 3—4 тисячі карбованців. А від цього, кажуть, бюджет клубу так схуд, що аж світиться.

●

КРОЛИКИ ДИВУЮТЬСЯ

Деякі заготівники Лубенської райспоживспілки (наприклад, Дем'янець М.) приймають від населення кролячі шкурки по явно заниженних цінах.

(З листа до редакції).

Кроликам невесело,
Кролики дивуються:
У Лубнах так дешево
Хутро їх купується.
Дем'янець всміхається:
«Кріль — не чорнобурочка...»
Й нишком наживається
На кролячих шкурочках.

«КОНКУРЕНТА» ПОБИТО

У районному центрі Перечині (Закарпатська обл.) було відкрито магазин «Курортторгу». Вбачивши в цьому «конкуренцію», голова райспоживспілки т. Балога добився того, що магазин було закрито. Так Балога ліквідував «конкурента».

(З листа до редакції).

У Балоги серце мліє —
Він доказує своє...
Торгувати сам не вміє
Й «Курортторгу» — не дає.

П. КЛЮЧИНА.

До наших читачів

Усі, хто любить веселий сміх,

усі, хто любить дотепне слово, —

передплачуйте

повне зібрання творів

видатного майстра сатири і гумору

ОСТАПА ВИШНІ,

яке готує до друку Державне видавництво художньої літератури УРСР.

Попередні заявки на передплату надсилайте до книжкових крамниць, до облкниготоргів або безпосередньо до Укркниготоргу (Київ).

Друже Перче!

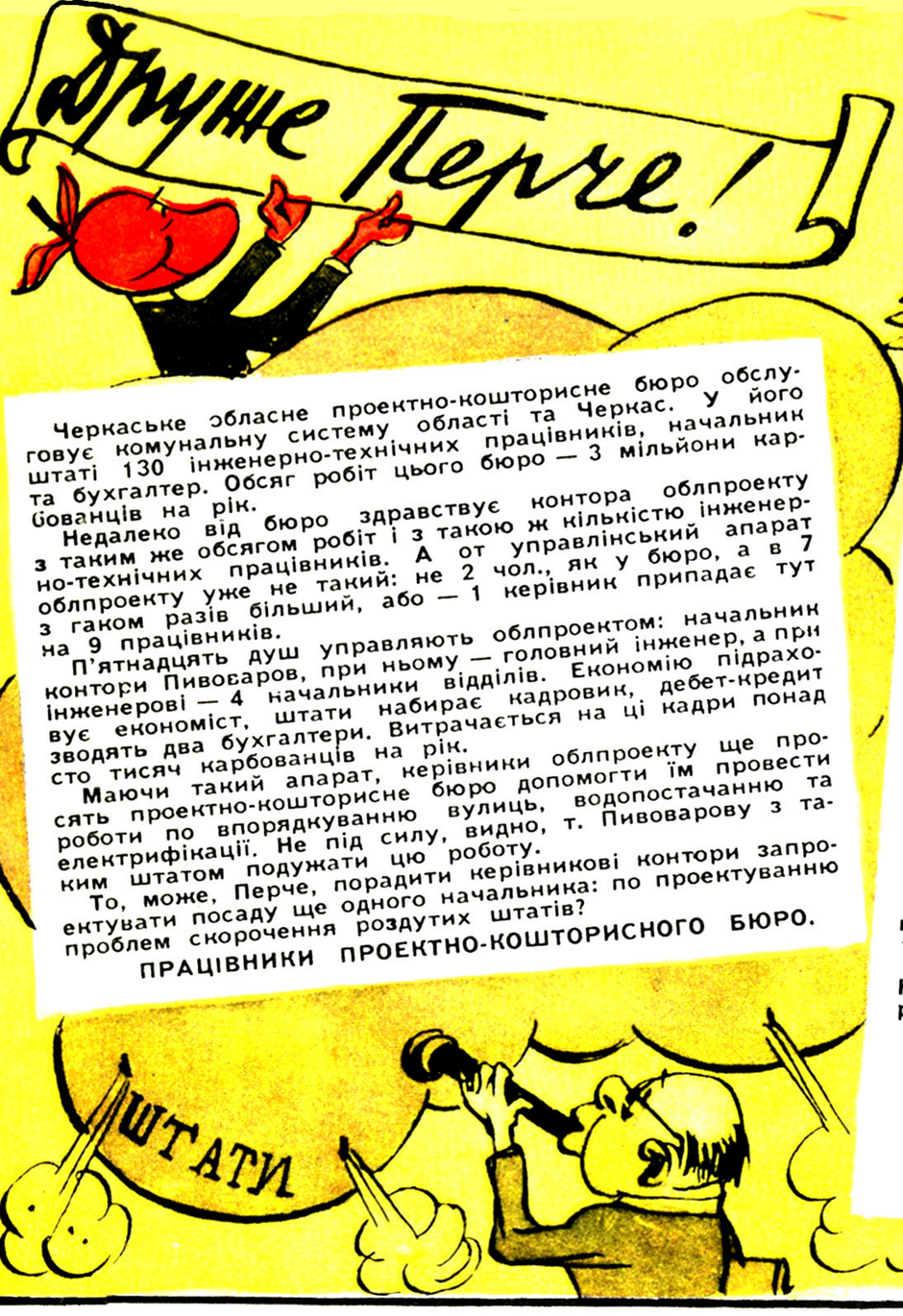

Черкаське обласне проектно-кошторисне бюро обслуговує комунальну систему області та Черкас. У його штаті 130 інженерно-технічних працівників, начальник та бухгалтер. Обсяг робіт цього бюро — 3 мільйони карбованців на рік.

Недалеко від бюро здравствує контора облпроекту з таким же обсягом робіт і з такою ж кількістю інженерно-технічних працівників. А от управлінський апарат облпроекту уже не такий: не 2 чол., як у бюро, а в 7 з гаком разів більший, або — 1 керівник припадає тут на 9 працівників.

П'ятнадцять душ управляють облпроектом: начальник контори Пивоваров, при ньому — головний інженер, а при інженерові — 4 начальники відділів. Економію підрахує економіст, штати набирає кадровик, дебет-кредит зводять два бухгалтери. Витрачається на ці кадри понад сто тисяч карбованців на рік.

Маючи такий апарат, керівники облпроекту ще просять проектно-кошторисне бюро допомогти їм провести роботи по впорядкуванню вулиць, водопостачанню та електрифікації. Не під силу, видно, т. Пивоварову з таким штатом подужати цю роботу.

То, може, Перче, порадити керівникові контори запроектувати посаду ще одного начальника: по проектуванню проблем скорочення роздутих штатів?

ПРАЦІВНИКИ ПРОЕКТНО-КОШТОРИСНОГО БЮРО.

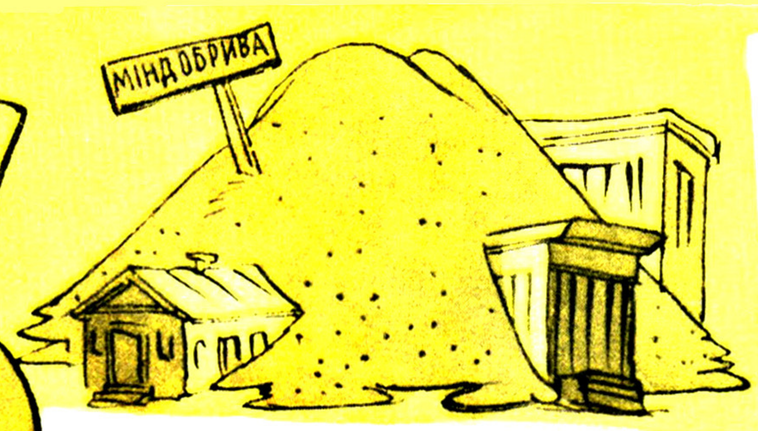

Що міндобрива — штука добра і корисна — навряд чи хто заперечуватиме.

А от скільки тієї користі можуть дати міндобрива, якщо ними щедро підживлювати дитячий садок, школу, склад заготзерна, продовольчу і промислову бази райспоживспілки, — це ще треба з'ясувати.

Ти, очевидно, здивуєшся: при чому тут міндобрива?

І ми дивуємося. Мало того, ми протестуємо проти такого безглуздого підживлення! Але, незважаючи на протести, наша школа, дитсадок та інші заклади мало не щодня у примусовому порядку одержують свою порцію міндобрив. І це тільки тому, що вони мають нещастя бути сусідами міжрайонного складу міндобрив, розташованого в центрі міста.

Ми не раз зверталися до виконкому Тернопільської облради, до облуправління сільського господарства, до Тернопільського залізничного відділку з проханням перевести склад добрив на станцію Микулинці — ближчу до районів, які користуються послугами складу, але керівники тих організацій нас і слухати не хочуть.

Роз'ясни їм, Перче, що це — дуже недобре. Навіть у тих випадках, коли йдеться про добрива.

М. ГАВРИЛОВ,
голова виконкому Теребовлянської міськради.
П. ГРИВЕНКО,
зав. міськкомунгоспом.
Тернопільська область.

Уяви собі картину: старий, обшарпаний сарай, біля нього — зіпсований насос, дірява бочка на колесах і розбиті колеса без бочки...

Голова колгоспу ім. Мічуріна (Бориспільський район на Київщині) т. Логвин називає цю споруду дуже гучними словами:

— Наше пожежне депо!

Про ремонт цього «депа» він уже давно язиком теліпа, а діла щось не видно.

Чи не здається тобі, Перче, що від такого господарювання смаленим пахне?

К. ДИМКО.

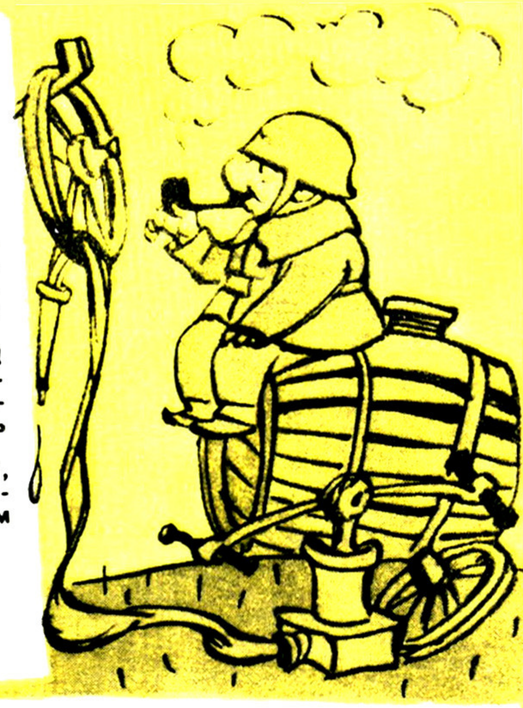

Хочемо подякуваги «Укроптм'ясоріботоргові» за те, що занарядив нашій обласній конторі вуглекислоту. Правда, ми гадали, що керівники цієї організації знають, де міститься їхня Кримська обласна контора. А вийшло так, що ми помилилися: керівники «Укроптм'ясорибторгу», очевидно, впевнені, що обласний центр Криму — це Дніпропетровськ, бо виділили нам фонди на кислоту з Дніпропетровського вуглекислотного заводу, а не з Сімферопольського холодокомбінату, який міститься у нас під боком.

З нетерпінням чекаємо від керівників «Укроптм'ясорибторгу» нових фондових рознарядок, але маємо надію, що перед тим, як їх писати, вони хоча б з тобою, Перче, проконсультуються, де Крим, де Рим, а де попова груша...

ПРАЦІВНИКИ ОБЛАСНОЇ КОНТОРИ «УКРОПТМ'ЯСОРИБТОРГУ».
м. Сімферополь.

Добре, коли у тебе є хороший радіоприймач. Чудово, коли він тягне і на довгих, і на середніх, і на коротких хвилях.

Особливо — коли на коротких. Увімкнеш приймача і чуєш:

«Гоп со смиком — єто буду я, ви послушайте міня, друззя-а».

«Друззя» слухають. Та ще й на «біс» викликають:

— Врєж, Рижий, щось щипательне!..

Та не всім, виявляється, до душі «щипательне». Хтось на тих же коротких хвилях уперто домагається:

«Чорний Кіт, Чорний Кіт, тебе викликає Лапочка. Чи не маєш ти охоти роздушити мерзавчика? Переходжу на прийом...»

Один «переходить на прийом», а другий, видно, вже «прийняв». По саму зав'язку. От він тепер і згадує бога, душу, а в основному предків по материнській лінії...

Де отаке коїться?

На Донбасі. У Сталінській області.

Багато там радіоаматорів. А серед них чимало і радіохуліганів.

Воно, як подумати, то нічого дивного в цьому нема: на вулиці лихословити не дадуть — тут тобі й міліція, і дружинники, і громадськість. А в ефірі — там вольному воля, п'яному — рай. Можна, правда, запеленгувати хулігана. Але такої мороки ні міліція, ні органи зв'язку брати на себе не хочуть.

От і пустують собі на коротких хвилях оці «вільні сини ефіру».

Їм, певне, й не сниться, що на короткій хвилі можна нарватися на коротке «замикання».

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Завідуючий Шахтарським райВНО Горбатенко О. А. порушував фінансову дисципліну, зловживав своїм службовим становищем, часто пиячив. Про це писалося у фейлетоні «Наросвіта й оковита» (№ 17 журналу за 1959 рік).

Після виступу Перця наказом Сталінського облВНО Горбатенка з роботи знято, і рішенням бюро Шахтарського райкому партії йому оголошено догану з занесенням до облікової картки.

★ Про те, що в приміщенні дитячих ясел четвертої бригади колгоспу ім. XXI з'їзду КПРС (Валківський район на Харківщині) самовільно оселився гр. Білоус І. І., писалося в № 18 журналу за 1959 р.

Як повідомив голова Валківського райвиконкому т. Луценко, незаконно зайняте приміщення повернено дитячим яслам.

★ У № 20 журналу за 1959 р., в замітці «Що він матиме? — говорилося про неправильне ставлення директора Городоцького верстатобудівного заводу Руденка І. М. до замовників.

Заступник голови Вінницького раднаргоспу т. Александров повідомив, що за неправильне ставлення до замовників та вузьковідомчий підхід до прийому замовлень на Руденка накладено адміністративне стягнення.

★ У «Перці» № 22 за 1959 р. було вміщено огляд листів читачів під назвою «Про те, чого нема, і про те, чого не повинно бути». В огляді критикувалися недоліки в торгівлі лавровим листом, содою, перцем та іншими товарами повсякденного попиту в деяких областях республіки.

Начальник відділу Управління організації торгівлі Міністерства торгівлі УРСР т. Гамшеєв повідомив, що після проведеної перевірки наслідки її було обговорено на зборах колективів магазинів. Управління торгівлі Волинського, Одеського та Сумського облвиконкомів вжили заходів до впорядкування торгівлі товарами повсякденного попиту і встановлено суворий контроль за роботою торгівельних підприємств.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

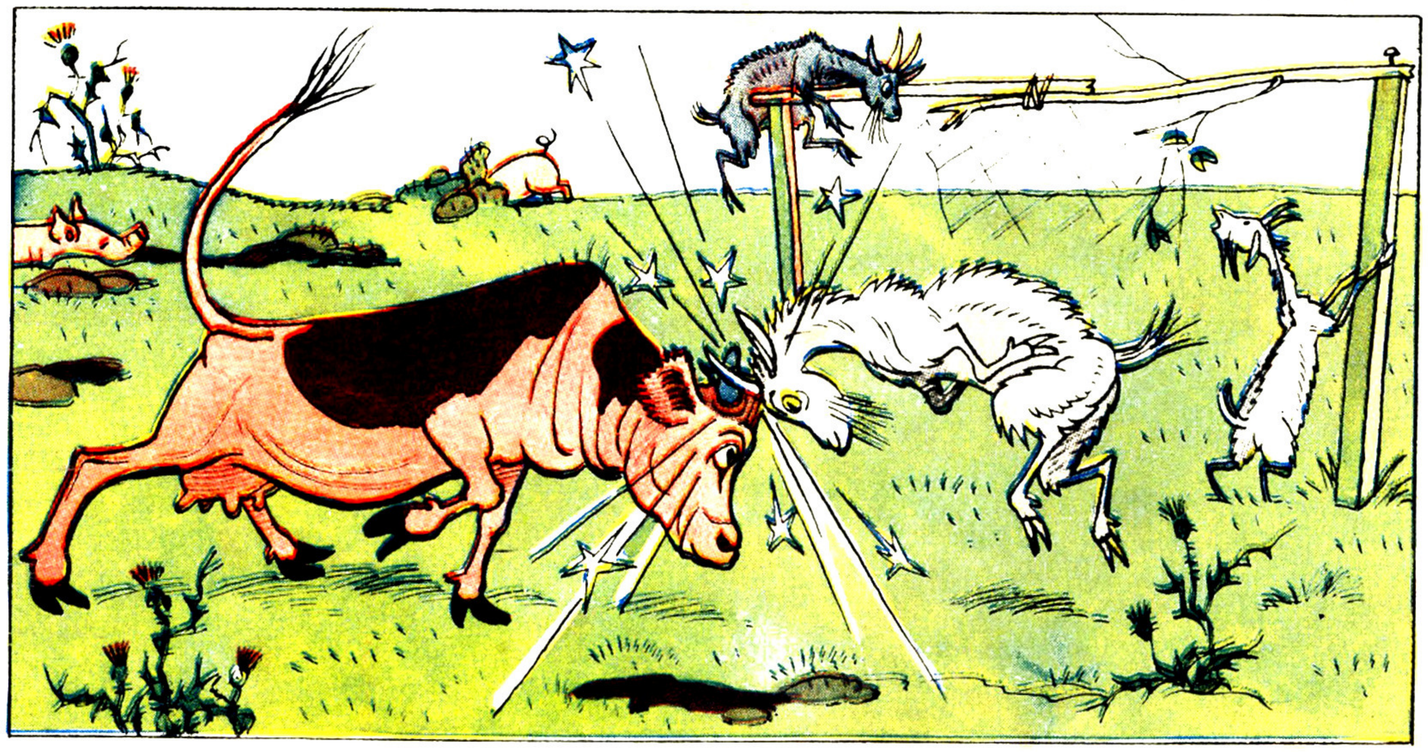

Перший удар...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19, Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 8(427) (на украинском языке). Підписано до друку 4.IV.1960 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02885. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 1804. Тираж 250 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

ДО ВІДОМА

всіх, хто підшукує
нову назву для капіталізму.
Пропонуємо не називати капіталізм
ні гуманним, ні економічним.
Радимо надалі іменувати його
одним словом:

НІЗІЛАТІПАК.

Оригінально!! Милозвучно!!
(А читать задом наперед
ніхто не догадається).

ПЕРЕЦЬ.

ЗДАЮ НАПРОКАТ під ракетні бази

територію
Іспанії

Ціни загальнодоступні.
Для Пентагону — знижка.

ФРАНКО.

ФАРБУЮ

Західну Німеччину
в **КОРИЧНЕВИЙ** колір.
Робота виконується
в стилі Адольфа Гітлера

Конрад Аденауер

ВАРИМО СМОЛУ

найвищого
гатунку
спеціально
для християнина —
атомника Аденауера.

Вся наша
пекельна громада
буде рада
вітати Конрада!

ВЕЛЬЗЕВУЛ.

СЬОГОДНІ І ЩОДЕННО

Великий
АВТОРСЬКИЙ КОНЦЕРТ
Бен Гуріона

У програмі: «Плач Ізраїлю під стінами вашінгтонськими», або чергове канючення доларів за проданий суверенітет.

ПРОДАЄМО

інтереси робітничого класу

маємо найкращі відгуки і подяки від трестів та монополій

Акціонерне товариство „Міні, Рейтер і К°"

У містах Західної Німеччини, Греції та деяких інших країн іде (без успіху) комедія

«БОВДУР З АТОМНОЮ СТУПОЮ».

Головну роль виконує боннський воєнний міністр

ШТРАУС.